

Folketingets Forsvarsudvalg
Christiansborg

FORSVARSMINISTEREN
2. oktober 2013

Folketingets Forsvarsudvalg har den 4. september 2013 stillet følgende spørgsmål nr. 363 til forsvarsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Troels Lund Poulsen (V).

Spørgsmål nr. 363:

"I forlængelse af samrådet den 3. september 2013 om Forsvarets Materieltjenestes håndtering af udbuddet af Marinehjemmeværnets fartøjer bedes ministeren redegøre for fordele og ulemper ved, at opgaven varetages af ét henholdsvis to værfter."

Svar:

Forsvarskommandoen er anmodet om en udtalelse til brug for Forsvarsministeriets besvarelse. Forsvarskommandoen har i den anledning oplyst:

"Forsvarets Materieltjeneste udbød i september 2011 en rammeaftale om vedligeholdelse af i alt 30 marinehjemmeværnsfartøjer. Forsvarets Materieltjeneste havde på daværende tidspunkt et ønske om at indgå en samlet aftale for alle enhederne på ét værft begrundet i logistiske og økonomiske hensyn, der beskrives i det følgende.

Jævnfør udbudsreglerne har den ordregivende myndighed, som i dette tilfælde er Forsvarets Materieltjeneste, både efter udbudsdirektivet og efter forsvarsdirektivet mulighed for at vælge mellem to forskellige tildelingskriterier: "*Laveste pris*", hvor de modtagne tilbud udelukkende evalueres på prisen og alle øvrige krav er angivet som mindstekrav (ufravigelige krav), og "*det økonomiske mest fordelagtige tilbud*", hvor evalueringen ud over prisen også sker på andre forhold for eksempel kvalitet og leveringstid. Vedligeholdelse af marinehjemmeværnsfartøjer blev udbudt med henblik på at indgå kontrakt baseret på det "*økonomisk mest fordelagtige tilbud*".

Det økonomiske mest fordelagtige tilbud er således ikke det samme som det billigste tilbud, idet en række andre faktorer (udover prisen) skulle medtages – og blev medtaget - i det pågældende udbud for at kunne afgøre hvilken løsning, som i et helhedsperspektiv og set over tid ville være det mest optimale for Forsvaret.

I dette udbud blev bl.a. følgende faktorer således fastlagt og tillagt vægt:

- Kvalitet (holdbarhed) af reparations- og malingsarbejder, hvilket blev omsat til den objektive målbare faktor, om hvorvidt værftet tilbød overdækket hal, hvor temperatur og fugtighed kan styres, eller om arbejder skulle foregå i det fri. En større holdbarhed ville reducere Forsvarets vedligeholdelsesudgifter over tid.
- Kvalitetsstyring af hele vedligeholdelsesopgaven, hvilket havde til formål at sikre, at værftet lærte af sine fejl, og derved over tid foretog en mere effektiv vedligeholdelse, hvilket ligeledes ville reducere Forsvarets vedligeholdelsesudgifter over tid.
- Kapacitet. En ét-værftsløsning vil begrænse udgifter til logistik og administration, idet der eksempelvis kun skal transporteres reservedele til ét sted, og der skal kun foretages tilsyn, optællinger og møder ét sted, hvilket reducerer rejseaktiviteterne for de tilsynsførende.

Det er forsvarrets vurdering, at der ved den valgte ét-værftsløsning blev opnået følgende fordele:

- Ensartet kvalitet i alle 30 fartøjer.
- Standardisering i de forbrugsmaterialer og komponenter, som værftet leverer i forbindelse med vedligeholdelsen.
- Synergi som følge af et tættere samarbejde mellem skibstypeinspektørerne, som giver større faglighed og mere effektivt tilsyn og dermed bedre kvalitet i vedligeholdelsen.
- Forenklet administration, idet der kun skal foretages kontraktadministration, ordregivelse, ordreopfølgning med mere på én kontrakt.
- Færre planlægnings- og koordinationsmøder, idet der kun skal koordineres med ét værft.
- Forenklet tilrettelæggelse af logistik, idet alle reservedele skal leveres samme sted og opbevares samme sted.
- Færre rejseaktiviteter for Forsvaret, idet der kun skal rejses til ét værft med afledt besparelse i arbejdstid og merarbejde.

- Besparelse i udgifter til overnatning for skibstypeinspektører med flere, idet der kan opnås bedre aftaler, når der kun overnattes ét sted.

Som mulige ulemper ved en ét-værftsløsning kan peges på følgende:

- Manglende kapacitet ved det valgte værft i tilfælde af uforudsete opgaver, f.eks. havarier. Hvis vedligeholdelsen var baseret på to værfter, ville sandsynligheden være større for, at ét af værfterne kunne påtage sig en eventuel uforudset opgave, f.eks. reparation efter havari.
- Manglende mulighed for optimering af vedligeholdelsen gennem sammenligning af to værfters eventuelle forskellige arbejdsmetoder hhv. vedligeholdelsesløsninger.

Forsvarets Materieltjeneste vil i tilfælde af havarier kunne kontrahere med andre værfter end de værfter, som Forsvaret måtte have en rammeaftale med.

Operativt tvingende grunde giver desuden mulighed for at tildele ordrer til andre værfter, og rammeaftaler med to værfter medfører således ikke væsentlige fordele.

Optimering af vedligeholdelse gennem løbende sammenligning af to værfters arbejder er i teorien en mulighed. Men i realiteten vil en produktion på 30 fartøjer om året hurtigt føre til den fornødne egenoptimering uden nødvendigvis at skulle sammenligne mellem to forskellige værfter, hvor der meget vel kan være forskelligheder i arbejdsprocesser uden, at dette fører til målbare kvalitetsforskelle."

Jeg kan henholde mig til det, som Forsvarskommandoen har oplyst.

Med venlig hilsen

Nicolai Wammen